

Arrest

**nr. 253 589 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 mei 2019. Op 17 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 januari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 27 juli 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit San Pablo in Ilopango in de staat San Salvador. Uw wijk was in 2010 nog neutraal gebied. Leden van de bende 18 vroegen u om hen te waarschuwen als u leden van MS-13 in de wijk zag. U werd in 2010 vervolgens lid van de bende 18. Hiervoor onderging u een initiatieritueel waarbij u geslagen werd. U liet een tatoeage van de bende op uw borst zetten. U was lid tot 2012. In deze twee jaar bleef uw betrokkenheid beperkt. U was postvatter en verwittigde de bende als u zag dat leden van MS-13 uw wijk betraden. U startte in 2011 de opleiding grafisch ontwerper aan de technische universiteit. Een half jaar later besliste u hiermee te stoppen wegens financiële redenen. In juni 2011 begon u een cursus te volgen die werd georganiseerd ter preventie van geweld. Hierbij volgde u een praktische bureauopleiding. U wilde afstand nemen van uw betrokkenheid bij de bende. U maakte de cursus af in juni 2012 en in 2012 stapte u uit de bende 18. U hielp uw moeder sinds eind 2011 in haar voedingswinkel. In maart 2014 begon u te werken voor een transportbedrijf. Eerst begon u als schoonmaker maar later kon u, vanwege uw studies, beginnen in de boekhouding.

Op 2 mei 2014 werd u bij u thuis plots gearresteerd. U werd onterecht beschuldigd van drugsbezit. Op dat moment was hiervoor ook al een minderjarige jongen gearresteerd. U vermoedt dat hij werd betrapt op drugsbezit en dat ze u wilden straffen omdat u bekend was als bendelid. Er volgde een rechtszaak en u werd elf maanden opgesloten in de gevangenis. U werd in maart 2015 onder voorwaarden in vrijheid gesteld. U moest een werkstraf van 144 uur uitvoeren. U voerde deze uit in de periode van juli 2015 tot oktober 2018.

U kon na uw celstraf terug beginnen werken in het transportbedrijf. In deze periode werd u regelmatig door de politie aangehouden tijdens routinepatrouilles in de wijk omdat u bij hen bekend stond als bendelid. Zij vroegen waar u uw geld vandaan haalde. Ze dachten namelijk dat u dat gestolen had. U toonde aan hen dat u werk had. De politie vroeg u regelmatig geld, nam uw gsm of andere bezittingen van u af. Soms liet ze u instappen in de wagen en liet ze u uitstappen in een wijk waar een rivaliserende bende heerste, waardoor u telkens in gevaar kwam. De politie sloeg u soms wanneer u terugkwam van uw werk. Deze incidenten vonden plaats in de periode van 2015 tot 2019.

Op een dag in oktober 2015 was u aan het voetballen in de wijk. Er naderde een wagen. De bestuurder opende het raam en begon te schieten. Er raakten verschillende mensen gewond. U raakte gewond aan uw linkerarm. Nadat uw arm genezen was ging u terug naar het werk. U merkte sindsdien een grotere aanwezigheid van de bende MS-13. Zij riepen bedreigingen naar u. U vreesde voor uw leven.

Op 13 mei 2019 nam u het vliegtuig naar Spanje. U kwam op 15 mei 2019 in België aan. Op 17 mei 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een paspoort, een identiteitskaart, een uittreksel van de burgerlijke stand en een attest van de strafuitvoeringsrechtbank van San Salvador neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u vanwege uw verleden als lid van de bende 18 geviseerd werd door de politie en door de bende MS-13. U werd elf maanden in de gevangenis opgesloten en veroordeeld voor feiten die u niet hebt gepleegd. Nadien werd u regelmatig lastiggevallen door de politie. Daarnaast werd er een aanslag op u gepleegd door MS-13 in oktober 2015 en werd u ook bedreigd door leden van MS-13. Er dient

echter worden opgemerkt dat u geen zicht biedt op uw ware betrokkenheid bij de bende 18 en op uw reële situatie in El Salvador sinds u lid werd van de bende in 2010.

Zo zijn uw verklaringen over hoe u lid werd bij de bende 18 vaag, niet doorleefd en allerm minst overtuigend. Wanneer u wordt gevraagd om uw rekrutering en verdere betrokkenheid bij de bende over de jaren heen te beschrijven bent u zeer kort en zegt u dat het begonnen is door de "invloeden" van bepaalde personen en dat ze langskwamen. Het enige dat u moest doen was hen waarschuwen wanneer er personen van een andere bende kwamen (CGVS, p. 11). In dit verband moet worden bemerkt dat u pas op het einde van het onderhoud en pas en na uitdrukkelijke bevraging melding maakt van een initiatieritueel waaraan u voorafgaand aan uw lidmaatschap werd onderworpen. Op de vraag om dit uit te leggen stelde u dat ze iemand sloegen en schopten. Hierop gevraagd of u werd geslagen en geschopt antwoordt u vaagweg: "ja, ze sloegen me op een bepaald moment". Op de daaropvolgende vraag of dat de initiatie was om lid te worden stelde u: "eigenlijk wel ja" (CGVS, p. 21). Gevraagd te vertellen over uw evolutie binnen de bende uw antwoordt u louter dat de rivaliserende bende steeds meer in de wijk kwam en dat er voor jullie niets anders op zat dan de oversten te waarschuwen (CGVS, p. 11).

Over de omstandigheden waarin u werd gerekruteerd zijn uw verklaringen incoherent. Zo zegt u eerst dat de bende 18 meer aanwezigheid in uw wijk wilde en dat dat betekent dat ze zoveel mogelijk mensen wilden aantrekken (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw activiteiten nooit verder geëvolueerd zijn in die twee jaar – u zou in twee jaar tijd als postvatter enkele keren de bende hebben gewaarschuwd voor rivalen en had geen enkele andere activiteiten – zegt u dat de bende niet wil uitbreiden buiten de grenzen van uw wijk (CGVS, p. 12 en 13). Erop gewezen dat u verklaarde dat ze u wilden rekruteren omdat ze wilden uitbreiden en dat ze zoveel mogelijk mensen wilden rekruteren zegt u opnieuw dat ze hun territorium niet wilden uitbreiden (CGVS, p. 13). Over uw activiteiten voor de bende stelt u dat u de bende een paar keer gebeld zou hebben om hen te waarschuwen dat er rivalen aanwezig waren (CGVS, p. 12). U had geen enkele andere activiteiten (CGVS, p. 12). Het is opmerkelijk dat u twee jaar lid was van deze bende – u werd volgens uw verklaringen onderworpen aan een initiatie en heeft zelfs een grote tatoeage van de bende op uw borst - en dat uw betrokkenheid gedurende die twee jaar zich beperkte tot het enkele keer waarschuwen dat er leden van een rivaliserende bende in de wijk waren, te meer u verklaarde dat u werd gerekruteerd met het oog op uitbreiding (CGVS, p. 12, 13, 21 en 22). Wanneer u hierop gewezen wordt geeft u het volgende antwoord: "ik begrijp dat en de vraag waar u naartoe wil, nee, ik heb geen andere activiteiten uitgevoerd en dat was omdat ik bezig was, omdat ik bezet was, ik deed enkel die waarschuwingen wanneer ik vrij was" (CGVS, p. 22).

Ook over hoe u de bende zou hebben kunnen verlaten zijn uw verklaringen vaag en niet doorleefd. In het kader van uw vrije relaas zegt u louter dat u zich begon af te zetten tegen hen en dat u zich toelegde op uw preventie cursus en uw studies. Eind 2012 begon u dan uw moeder te helpen in haar winkel (CGVS, p. 8). Dat u in uw vrije relaas niets concreets meegeeft over hoe u bende 18 hebt (kunnen) verlaten maakt uw verklaringen weinig doorleefd. Wanneer u later gevraagd wordt toe te lichten hoe u wist te breken met de bende zegt u dat u gekozen had om naar de kerk te gaan en dat, als je een fout begaat, ze u gaan vermoorden. U geeft geen enkele verdere uitleg over hoe het in uw geval allemaal exact gelopen is (CGVS, p. 15). U wordt erop gewezen dat u geen concrete informatie geeft en gevraagd hoe het precies met u gelopen is geeft u opnieuw een vaag en nietszeggend antwoord. U zegt dat u het beu was om hen altijd te moeten waarschuwen, dat u hierdoor de moed verzamelde om afstand te nemen en dat u hen niets verschuldigd was (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe de interactie tussen u en de bende precies verliep zegt u niets meer dan dat ze soms een dollar vragen (CGVS, p. 15). Het spreekt voor zich dat deze verklaringen over hoe u de bende 18 wist te verlaten geenszins overtuigend. Uit de informatie aarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat loyaliteit aan een bende essentieel is en het verlaten van een bende slechts in een beperkt aantal welbepaalde omstandigheden wordt toegelaten en aanvaard. Er kan dan ook verwacht worden dat u spontaan en meer gedetailleerd zou kunnen vertellen over de wijze en de omstandigheden waarin u bende 18 heeft (kunnen) verlaten.

Uit bovenstaande blijkt dat u geen zicht biedt op uw reële situatie in El Salvador. Uw verklaringen over uw rekrutering, uw activiteiten en uw vertrek uit bende 18 overtuigen niet. Gezien u het nalaat een zicht te bieden op deze cruciale elementen van uw leven in El Salvador komt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven zoals u ze uiteenzet en die hieruit rechtsreeks volgen, namelijk uw onterechte opsluiting en veroordeling, uw verdere moeilijkheden met de politie en de door u aangehaalde problemen met bende MS-13 in het gedrang. Hoe dan ook, uw verklaringen over deze vluchtmotieven zijn evenmin overtuigend.

U verklaart elf maanden – van mei 2014 tot maart 2015 – onterecht in de gevangenis te hebben gezeten nadat u thuis plots werd gearresteerd omwille van drugsbezit. Er vond een rechtszaak plaats en u werd uiteindelijk vrijgelaten onder voorwaarden. U diende een werkstraf uit te voeren (CGVS, p. 9). U legt echter geen vonnis of arrest neer om uw beweringen te staven. Het enige dat u neerlegt is een document van de strafuitvoeringsrechtbank van San Salvador. Hier uit blijkt geenszins dat u effectief elf maanden in de gevangenis heeft gezeten. Er blijkt wel dat uw strafrechtelijke aansprakelijkheid inzake het bezit en gebruik van drugs nietig werd verklaard en dat uw straf werd vervangen door 144 uren gemeenschapsdienst. De precieze redenen en/ of omstandigheden van uw uiteindelijke veroordeling blijkt echter niet uit dit document. Ook uw verklaringen hierover zijn niet coherent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers uitdrukkelijk dat u niet werd opgesloten (vragenlijst CGVS, vraag 1). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u opgesloten werd en onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld en een werkstraf moest uitvoeren (CGVS, p. 8). Later verklaart u dan weer dat de enige veroordeling die u opliep een werkstraf was. Van een opsluiting en een invrijheidstelling onder voorwaarden zegt u dit keer niets (CGVS, p. 11).

Het is voorts opmerkelijk dat u op het CGVS verklaart dat deze onterechte arrestatie, detentie en veroordeling een belangrijk aspect in uw vluchtmotieven is. U verklaart hierover: “ik leg dat allemaal uit omdat dat allemaal belangrijk is, dat is een van de belangrijkste aanleidingen, daarna ontstond er een groot probleem voor mij, ik werd opgelijst, mijn naam stond op een lijst vermeld”. Hierna zouden uw verdere problemen met de politie zijn begonnen (CGVS, p. 9). Op de DVZ zei u echter -zelfs twee keer- dat uw arrestatie wegens drugsbezit en uw veroordeling tot een werkstraf niets te maken had met uw vluchtmotieven (vragenlijst CGVS, vraag 1 en 2). Dat u op de DVZ uitdrukkelijk aangaf dat uw arrestatie wegens drugsbezit en uw veroordeling “verleden tijd” zijn en niets te maken hebben met uw vluchtmotieven, terwijl u op het CGVS verklaart dat uw arrestatie en veroordeling wel degelijk tot verdere problemen en uw vlucht hebben geleid, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit.

Uw verklaringen over de omstandigheden waarin u werd aangehouden zijn bovendien weinig coherent. Tijdens uw vrije relaas zegt u dat de politie een operatie uitvoerde in uw wijk en u plots thuis kwamen arresteren. U zag dat ze ook een andere persoon hadden gearresteerd (CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u zo plots thuis werd gearresteerd zegt u niet te weten waarom (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de reden van uw plotse arrestatie geeft u een weinig samenhangende uitleg. U zegt dat er zich daarvoor een familiaal incident afspeelde in de wijk en dat de agent u kende en dacht: “we gaan hem aanhouden”. U werd eerder al eens gefouilleerd dus hij dacht misschien dat u met de bende mee werkte (CGVS, p. 18). Gevraagd dit allemaal duidelijker uit te leggen zegt u dat u op dat moment terugkwam van uw werkstraf (CGVS, p. 18). Dit houdt geen steek gezien uw werkstraf pas na uw arrestatie volgde. U vervolgt uw verklaringen en stelt dan dat de politie in de wijk aanwezig was vanwege een familiaal incident omdat een man te veel had gedronken. Daarna stelt u dan weer dat er in een andere kolonie een politieoperatie plaatsvond en dat er daar een man werd gearresteerd (CGVS, p. 18). U geeft geen duidelijk beeld van de omstandigheden waarin u juist werd gearresteerd. Nogmaals gevraagd uit te leggen waarom de politie u plots van een thuis komt arresteren wegens illegaal drugsbezit, antwoordt u dat dit misschien was omdat u eerder werkte als postvatter voor bende 18. U voegt toe dat het voor de politie niet uitmaakt wie ze arresteert en dat, door u te arresteren, het probleem voor de politie opgelost was (CGVS, p. 19). Er op gewezen dat de politie er toch geen zichtbaar voordeel bij had om u zonder meer plots thuis te komen arresteren, zegt u dat zij een minderjarige hadden gearresteerd voor drugsbezit en dat zij u de schuld hiervan wilden geven (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u hierbij werd betrokken en waarom de politie de zaak niet verder afhandelde met hem kan u louter zeggen dat de situatie jammer genoeg zo is in uw land (CGVS, p. 19). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer kan vertellen over de tegen u geuite onterechte beschuldigingen en uw daaropvolgende arrestatie, te meer deze het voorwerp waren van een rechtszaak waarbij u uiteindelijk werd veroordeeld.

Wat betreft uw problemen en vrees voor bende MS-13 dient er nogmaals op gewezen te worden dat u geen zicht biedt op uw betrokkenheid met bende 18 en uw problemen met MS-13 dan ook niet zonder meer aangenomen kunnen worden. Dat u aanwezig was op een plaats waar MS-13 in 2015 een aanslag pleegde en u het voorwerp was van bedreigingen telkens MS-13 u op straat zag maakt op zich een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk. U verklaart dat u aan het voetballen was op straat toen iemand het vuur opende vanuit een auto waarbij verschillende mensen gewond raakten. Zelf raakte u, vermoedelijk door een splinter van iets, verwond aan uw arm (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd of u het doelwit was van MS-13 zegt u te vermoeden van

wel. Gevraagd waarom u plots een doelwit was – u zou reeds sinds 2012 niet meer actief geweest zijn voor bende 18 – zegt u dat ze wisten dat u voor hen had gewerkt (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom er zoveel jaren later plots een aanslag op u zou worden gepleegd geeft u aan dit niet te weten (CGVS, p. 21). Gevraagd of u sinds 2015 nog problemen heeft gekend met MS-13 zegt u dat u bedreigingen kreeg (CGVS, p. 21). MS-13 was na de aanslag meer aanwezig in uw wijk en uitten die bedreigingen telkens zij u zagen op straat. U haalt onvoldoende concrete feiten aan waaruit blijkt dat u gekend zou zijn bij MS-13 en persoonlijk door hen geviseerd zou worden bij terugkeer naar El Salvador. In dit verband dient overigens te worden opgemerkt dat u op de DVZ niets vertelde over de aanslag van MS-13 en u daar zelfs liet optekenen dat MS-13 u wilde rekruteren (vragenlijst CGVS, vraag 5). Van rekrutering door MS-13 maakte u op het CGVS dan weer geen enkel gewag. Deze discrepanties doen verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Er dient nog opgemerkt te worden dat u een tatoeage van bende 18 op uw borst heeft. Echter, er werd geoordeeld dat u geen zicht biedt op uw reële situatie. Dit is nochtans uitermate belangrijk voor het inschatten van een nood aan bescherming. Het loutere feit dat u enige tijd of tot op heden bij een bende actief bent of bent geweest is op zich onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U dient uw problemen concreet en op een geloofwaardige wijze uiteen te zetten. Uit bovenstaande blijkt dat u hier niet aan heeft voldaan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en het uittreksel van de burgerlijke stand hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven u zag op straat aanwezig zijn en aangeboden worden door

zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat zij in haar land van herkomst ernstige bedreigingen en vervolgingen ondergaan heeft in haar land van herkomst. Ze stelt dat deze bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van een erge onveilige situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij, wegens activiteiten van verschillende criminele bendes. De verzoekende partij vervolgt dat zij lid was van bende 18.

De verzoekende partij betoogt dat het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde misdaadgroepen die hiervoor, in weerwil van de overheid, onwettige middelen als geweld, afpersing, en intimidatie gebruiken kan omschreven worden als een daad die politiek gemotiveerd is. Bovendien gaat het om het verwerven van economische en territoriale georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid. Dergelijke praktijken zijn duidelijk politiek gemotiveerd. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit het COI focusrapport van 15 juli 2019 omtrent de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Op basis van deze tekstfragmenten concludeert de verzoekende partij dat de daden van vervolging politiek gemotiveerd zijn. Bijgevolg is er wel degelijk een verband met het Vluchtelingenverdrag. De verzoekende partij vervolgt dat deze interpretatie, met name dat de slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen vervolgd worden, wordt eveneens bijgetreden door de UNHCR. Hierna citeert de verzoekende partij uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of Aslyl-seekers from El Salvador" van maart 2016 om haar standpunt te staven.

De verzoekende partij stelt dat er in haar geval sprake is van een risicoprofiel omdat het gaat om een lid van bende 18. De verzoekende partij stelt dat volgens UNHCR naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. De verzoekende partij vervolgt dat uit de UNHCR guidelines blijkt dat wie zich verzet tegen de autoriteiten en de regels van een criminele bende, *in casu* MS 13, zoals de verzoekende partij die lid was van bende 18, mogelijk vervolgd kan worden. De verzoekende partij argumenteert dat een brede definitie van het begrip sociale groep dient gehanteerd te worden. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de parlementaire voorbereiding. De verzoekende partij legt uit dat het woord "onder meer" in artikel 48/3, §4, d van de Vreemdelingenwet duidt op een niet-limitatieve opsomming, in lijn met de ruime interpretatie die de wetgever aan het begrip sociale groep wil geven. Ofschoon het woordje "en" op het einde van het eerste streepje kan geïnterpreteerd worden als een aanwijzing dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief dienen aanwezig te zijn, blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding dat dit niet geval is. De verzoekende partij concludeert dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie vallen. Het kan ofwel beschouwd worden als het hebben van een politieke overtuiging ofwel als het behoren tot een sociale groep. Bijgevolg vallen haar problemen onder de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partij vervolgt dat ook rekening dient gehouden te worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij licht in dit verband artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM toe. Voorts betoogt de verzoekende partij dat: *"Het CGVS herkent ook dat de situatie in El Salvador << zeer precair is >>, dat << geweld in El Salvador wijdverspreid is >> (bestreden beslissing, p. 5).*

We menen, gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat het CGVS een subjectieve lezing doet van de COI Focus (dewelke niet aan het administratief dossier toegevoegd is) en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheid situatie in El Salvador.

Bovendien, in geval dat verzoeker uit het buitenland naar El Salvador zou terugkeren, zou hij een bijzonder kwetsbaar profiel vormen (zie ontwikkelingen infra) en hij zou gevisieerd worden door de criminele bende.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.”

Hierna stelt de verzoekende partij dat El Salvador gekenmerkt wordt door een hoge onveiligheid en de afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador. De verzoekende partij argumenteert dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft. Er speelt zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen de bendes en de overheden af. In april 2018 verklaarde de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweldniveau in landen die in conflictgebieden zitten. El Salvador staat op de lijst van de gevaarlijkste landen ter wereld wegens het geweld uitgevoerd door de bendes en de overheden. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit verschillende bronnen om haar standpunt te onderbouwen.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 4 en 41 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. De verzoekende partij meent dat de motieven uit de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. *In concreto* betoogt de verzoekende partij dat:

“1.

Profiel - voormalig lid van bende 18 - van de verzoeker

Voorafgaande opmerking

Hoewel verwerende partij opmerkingen geeft over de rekrutering, de activiteiten en de vertrek van verzoeker uit de bende 18, maakt zij niet duidelijk dat zij niet gelooft dat verzoeker lid was van de bende 18.

Verzoeker begrijpt dus niet echt de conclusie die hij moet trekken uit de kritiek van de verwerende partij op dit punt.

Vooraf omdat de verwerende partij hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk vertelde dat ze geen twijfel had over zijn hoedanigheid van lid van de bende (NPO, p. 23: « Ik zie die tattoo. dan lijkt het wel dat je lid bent (...) »).

A.

De verwerende partij verwijt verzoeker dat hij «niet doorleefd en allerminst overtuigend» verklaringen gaf over hoe hij lid bij de bende 18 werd.

De verzoeker betwist deze analyse met klem. Verwerende partij heeft duidelijk geen objectieve analyse van verzoeksters verklaringen uitgevoerd

Ten eerste, dient worden toegegeven, enerzijds, dat de eerste vraag die werd gesteld uit meerdere deelvragen bestond (« hoe hij de hernie 18 bent terecht komen? »),

« hoe de contacten op gang kwamen? », « hoe het verder evolueerde? », « hoe uw betrokkenheid verder evolueerden? ») en, anderzijds, dat de tweede vraag een open vraag was (« Onder andere vertel maar alles »).

Deze manier van ondervragen is echter niet in overeenstemming met wat het handvest van het persoonlijk onderhoud van het CG VS aanbeveelt: [...]

Ten eerste, dient worden toegegeven, enerzijds, dat de eerste vraag die werd gesteld uit meerdere deelvragen bestond (« hoe hij de hernie 18 bent terecht komen? », « hoe de contacten op gang kwamen? », « hoe het verder evolueerde? », « hoe uw betrokkenheid verder evolueerden? ») en, anderzijds, dat de tweede vraag een open vraag was (« Onder andere vertel maar alles »).

Deze manier van ondervragen is echter niet in overeenstemming met wat het handvest van het persoonlijk onderhoud van het CG VS aanbeveelt:

[...]

Het door verwerende partij uitgevoerde onderzoek was daarom niet voldoende.

Ten tweede, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft verzoeker niet alleen gezegd dat hij door « invloeden » werd gerekruteerd. Hij was veel gedetailleerder dan wat de verwerende partij in de bestreden beslissing suggereert.

Hij heeft inderdaad verklaard dat hij gerekruteerd werd nadat leden van bende 18 die bij hem waren op school en met wie hij opgroeide hem geleidelijk benaderden.

De verzoeker heeft zijn verklaringen over deze kwestie bovendien later in zijn persoonlijk onderhoud toegelicht (NPO, p. 14): [...]

Als de verwerende partij ondanks deze verklaringen niet overtuigd was over de manier waarop de verzoeker werd gerekruteerd, was het aan hem om verzoeker verder te ondervragen (« Wie waren deze vrienden vanuit bende 18 die u benaderden », « Hoe vaak en waar hebben ze u benaderd voordat u daadwerkelijk lid van bende 18 werd? »,...). Quod non.

Ten einde, heeft verzoeker precies geantwoord op de paar vragen die hem werden gesteld over hoe hij in bende 18 terecht kwam en, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, waren zijn verklaringen doorleefd (NPO, p. 11).

B.

De verwerende partij is van mening dat het « incoherent » is dat de betrokkenheid van de verzoeker gedurende twee jaar zich beperkte tot waarschuwen dat er leden van een rivaliserende bende in de wijk waren .

Naast het feit dat deze analyse puur en eenvoudigweg subjectief is en alleen afhangt van de persoonlijke waardering van de verwerende partij, heeft deze laatste nogmaals geen rekening gehouden met alle verklaringen van de verzoeker en de context zoals door hem beschreven.

Hoewel hij ongetwijfeld lid was van de bende 18, stond verzoeker niet bovenaan in de hiërarchie.

Verzoeker heeft namelijk altijd gesteld dat hij alleen maar een informant was van de bende 18 omdat hij tegelijkertijd studeerde.

In dit verband heeft verzoeker tijdens de voorbereiding van dit beroep aan zijn raadvrouw uitgelegd dat hij de verwerende partij voorstelde om bewijsstukken van zijn opleiding in te dienen, maar dat zij dit voorstel heeft afgewezen op grond dat deze documenten « niets te maken » had met de problemen die verzoeker aanroeft.

Als de bewijzen van de opleiding van de verzoeker het inderdaad niet mogelijk maakt om zijn hoedanigheid als lid van de bende 18 en de problemen die hij daaruit ondervond te bevestigen, bevestigen deze documenten niettemin de verklaringen van de verzoeker volgens welke hij toegewijd was aan zijn studies en niet 100% betrokken was bij de bende en daarom hij niet in de hiërarchie evolueerde gedurende deze periode.

Ter ondersteuning van het huidige verzoekschrift, dient de verzoeker in de bewijzen dat hij in feite was opgeleid (middelbaar, universiteit en opleiding) tussen 2009 en 2012, toen hij informant was voor de bende 18 (stuk 8).

Verzoeker voegt eraan toe dat hij niet meer bij de bende wilde betrokken raken en dat hij de kansen in deze richting dan ook niet heeft aangegrepen. Hij had geen andere keus dan zich bij de bende aan te sluiten en hij was dus tevreden met de rol van informant, maar hij wilde niet evolueren in de hiërarchie van de bende.

C.

De verwerende partij is van mening dat de verklaringen van verzoeker over hoe hij de bende kon verlaten « vaag en niet doorleefd » waren.

Opnieuw, betwist verzoeker deze analyse sterk.

Hij herhaalt dat hij een informant was voor de bende 18.

Het blijkt uit het rapport « The New Face of Street Gangs: The Gang Phenomenon in El Salvador » waarop de verwerende partij zich baseert dat informanten echter onderaan in de hiërarchische schaal staan binnen de bende: [...]

Verzoeker legt uit dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, de mogelijkheid om de bende te verlaten afhangt van de hiërarchische positie die de persoon inneemt binnen die bende.

Hooggeplaatst hiërarchische leden hebben natuurlijk grote moeite om de bende te verlaten omdat ze gevoelige informatie hebben over de bende en haar leden. Het is voor hen bijna onmogelijk om de bende te verlaten.

De situatie is totaal anders voor de leden van de bende die niet hiërarchisch hoog staan, zoals precies het geval is bij de verzoeker.

Uit het rapport waarop de verwerende partij zich baseert, blijkt duidelijk dat de scheiding van de bende door de werkelijke overlopers ook kan - en vaak wordt - begrepen als een echt proces van het verlaten van de bende (« salirse de la pandilla »). Zodoende beschouwen de overlopers zichzelf niet langer als op enigerlei wijze aan de bende gebonden:

[...]

Ook herhaalt verzoeker dat hij de bende verliet op grond dat hij had besloten het pad van de kerk te volgen (NPO, 15). Hij legt echter uit dat een dergelijke keuze wordt gerespecteerd door de leden van de bende, wat in overeenstemming is met de inhoud het bovengenoemd rapport:

[...]

Bewijs dat het mogelijk is om een bende te verlaten, van de 100% van de ondervraagden in het kader van de enquête uitgevoerd voor het rapport « The New Face of Street Gangs: The Gang Phenomenon in El Salvador », was 42% - dus bijna helft - geen lid meer van hun respectievelijke bendes:

[...]

Ter conclusie, heeft de verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie in verband met het land van herkomst van verzoeker behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5. van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd in schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Er bestaat geen twijfel over het profiel - voormalig lid van bende 18 - van de verzoeker.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar arrestatie en detentie. In dit verband betoogt de verzoekende partij, nadat ze een uiteenzetting omtrent de bewijslast gegeven heeft, dat: “De verzoeker betreurt dat de verwerende partij hem nooit heeft geconfronteerd met deze schijnbare tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

Inderdaad, zou ze het artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 moeten toepassen. Dit artikel stelt: [...]

Door de verzoekster geen kans te hebben gegeven om verklaringen over deze schijnbare tegenstrijdigheid te geven, heeft de verwerende partij artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verzoeker beweert dat hij bij de DVZ had aangegeven dat hij na een vonnis niet in de gevangenis werd gezet, maar in preventieve hechtenis zat voordat zijn straf werd vervangen door gemeenschapsdienst. De tolk bij de DVZ of de officier bij de DVZ hebben duidelijk vergeten aan te geven dat de verzoeker in voorlopige hechtenis had gezeten.

Verzoeker voegt eraan toe dat bij de DVZ zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen. Hij had dus geen kans om zijn verklaringen te corrigeren. Overigens dient worden opgemerkt dat de protection officier bij het CGVS er niet voor zorgde om te controleren of de verklaringen van verzoeker bij de DVZ aan hem werden voorgelezen (NPO, p. 2).

De onredelijke voorlopige hechtenis waarvan de verzoeker het slachtoffer was, werd duidelijk niet terecht in twijfel getrokken, aangezien hij er tijdens zijn persoonlijk onderhoud gewoon helemaal niet over werd ondervraagd.

De bestreden beslissing dient in ieder geval ten minste nietig te worden verklaard om licht te werpen op de elf maanden durende onredelijke voorlopige hechtenis waarvan de verzoeker het slachtoffer was en die het gevolg was van een onterecht arrestatie.

C.

De verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij bij de DVZ verklaarde dat deze onterechte arrestatie niets te maken heeft met zijn vluchtmotieven.

Verzoeker bevestigt dat deze aanhouding op zichzelf geen reden is voor zijn vlucht.

De gevolgen van deze arrestatie (onredelijke voorlopige hechtenis, oneerlijk proces, het feit dat hij werd opgelijst, meervoudige intimidatie door de politie,...) vormen echter redenen die, gecombineerd met zijn angsten ten aanzien van de MS-bende (zie hieronder), rechtvaardigen zijn vlucht uit El Salvador.

De verzoeker heeft duidelijk hierover verklaard: « daarna ontstond er een groot probleem voor mij, ik werd opgelijst, mijn naam stond op een lijst vermeld ». Deze aanhouding was een trekker voor veel problemen met de politie (zie hieronder).

Gezien de verklaringen van verzoeker in hun geheel genomen, is deze grief absoluut niet relevant.

D.

De verwerende partij is van mening dat de omstandigheden van de verzoekers arrestatie « weinig coherent » zijn.

Naast het feit dat deze analyse puur en eenvoudigweg subjectief is en alleen afhangt van de persoonlijke waardering van de verwerende partij, bevestigt verzoeker dat, hoe verrassend het mag lijken, de omstandigheden van zijn arrestatie inderdaad hebben plaatsgevonden zoals door hem beschreven.

Hij bevestigt dat er een politiepatrouille naar zijn buurt werd geroepen voor een gewelddadig huwelijksgeschied. Tijdens hun tussenkomen verraste de politie een minderjarige die drugs verkocht. Ze doorzochten daarom de huizen een voor een waaronder het huis van verzoeker. Hoewel ze niets verdachts vonden in het huis van de verzoeker, immobiliseerden ze hem op de grond, boeide ze hem,

sloegen ze hem en zeiden ze ten slotte dat ze de verantwoordelijkheid voor het drugsbezit van de minderjarige op de verzoeker zouden leggen.

Verzoeker legt uit dat hij bij de politie bekend was vanwege zijn (vroegere) lidmaatschap van bende 18 en dat zij van deze arrestatie in zijn buurt gebruik hebben gemaakt om hem te beschuldigen van een misdrijf dat hij niet heeft gepleegd.

De verzoeker bevestigt, zoals aangegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat, als dit verrassend lijkt gezien het Belgisch gerechtelijk apparaat, het Salvadoreans systeem totaal anders is. El Salvador voert een openlijke oorlog tegen bendeleden, en onterechte arrestaties - en buitengerechtelijke executies - zijn niet bijzonder:

[...]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, zijn de omstandigheden van de verzoekers aanhouding niet « weinig coherent », maar integendeel consistent met de inhoud van de overgelegde objectieve bronnen.

De aanhouding en detentie van de verzoeker werden niet rechtsgeldig aangevochten door de verwerende partij. Zij dienen daarom als vaststaand te worden beschouwd.

Nochtans, uit de objectieve informatie die ter ondersteuning van dit verzoekschrift waren ingediend, blijkt dat de detentievoorwaarden - zelfs voorlopig in politiebureaus gedurende enkele maanden of soms zelfs meerdere jaren - niet voldoen aan de internationale normen inzake detentie, aangezien zij kennelijk mensenrechten schenden:

[...]

Er bestaat geen twijfel over de onterechte aanhouding en detentie van de verzoeker.

E.

Voor het overige, heeft verzoeker expliciet verklaard dat, na de bovenvermelde aanhouding in 2014 en de uitvoering van zijn veroordeling tot taakstraf (die door de verwerende partij niet wordt betwist), hij - vaak tussen 2015 en 2019 - het slachtoffer werd van intimidatie, onterechte aanhoudingen, afpersingen, fysiek en psychisch geweld,... enz. door de politie (NPO, p. 9):

[...]

Nochtans, heeft de verwerende partij deze verklaringen genegeerd. Ten eerste, heeft ze de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op geen enkele manier over deze feiten ondervraagd. Ten tweede, verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing absoluut niet naar deze feiten.

De bestreden beslissing dient in ieder geval ten minste nietig te worden verklaard om licht te werpen op deze evenementen (intimidatie, onterechte aanhoudingen, afpersingen, fysiek en psychisch geweld) waarvan de verzoeker het slachtoffer was.”

De verzoekende partij gaat ook in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar problemen en de vrees voor bende MS 13:

“A.

De verwerende partij is van mening dat, gezien verzoeker geen zicht zou hebben bieden op zijn betrokkenheid met de bende 18, zijn problemen met MS-13 dan ook niet zonder meer aangenomen kunnen worden.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, dient de hoedanigheid van verzoeker als lid van de bende 18 als vanzelfsprekend te worden beschouwd (nauwkeurige verklaringen, overeenstemming van de verklaringen met de ingediende objectieve informatie, tatoeage van lidmaatschap van de bende 18 op de borst, ...).

Bijgevolg kan de motivatie door verwijzing van de verwerende partij niet worden gevolgd.

B.

De verwerende partij probeert tenslotte de vrees van verzoeker met betrekking tot de bende MS-13 te minimaliseren op grond dat hij « onvoldoende concrete feiten » aanhaalde waaruit blijkt dat hij gekend is bij de MS-J3 en persoonlijk door hen geviseerd wordt.

Verzoeker herhaalt dat, vlak voor de schootaanval waarvan hij in 2015 het slachtoffer werd door de bende MS-13, hij een tekstbericht van bedreigingen had ontvangen (NPO, p. 9: [...])

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is het een concrete feit die toont dat verzoeker gekend is bij de bendeleden van MS-13 en persoonlijk door hen geviseerd wordt.

De verzoeker bewaart de fysieke sporen van deze aanval (NPO, p. 10: « Az toont litteken »).

De verzoeker bood de protection officier ook aan om een video van deze aanval te bekijken (NPO, p. 10).

Ter ondersteuning van huidig verzoekschrift, dient hij een foto van de voorkant van zijn huis waarop we duidelijk de kogelgaten kunnen zien (stuk 12).

Bovendien, heeft verzoeker verklaard gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat hij nog « veel bedreigingen » ontving na dit incident van 2015 (NPO, p. 21: « Toen ik thuis terug was toen ik

ontslagen was uit ziekenhuis gingen er veel bedreigingen rond en in die periode ging ik niet met volle goesting werken en was ik altijd bang. >>).

Nochtans, vond de verwerende partij het echter niet zinvol om de verzoeker over deze bedreigingen te ondervragen.

Als de verzoeker << onvoldoende concrete feiten >> aanhaalde betreffende zijn vrees ten aanzien de bende MS-13, is het alleen omwille van de onvoldoende onderzoek van de verwerende partij die hem minder dan tien vragen stelde over zijn angsten vergeleken met MS-13 (NPO, pp. 20-21).

Ter ondersteuning van huidig beroep, dient verzoeker in het bewijs dat, op 17.05.2017, hij op Facebook nog persoonlijke doodsbedreigingen ontving van een man genaamd A.L. (stuk 13).

Er dient worden herhaald dat de verzoeker - die zonder geen enkele twijfel lid was van bende 18 - een risicoprofiel vormt volgens UNHCR: [...]"

In een laatste onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in El Salvador. De verzoekende partij betwist de analyse van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Ze betoogt dat de COI Focus "Salvador - Situation sécuritaire" van 15 juli 2019 vermeldt een "niveau van geweld dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau dat wordt aangetroffen in door conflicten getroffen landen", een "wijdverbreid geweld", een geweld dat "de drempel van een gewapend conflict" bereikt, een "gewapend conflict met lage intensiteit" en "een situatie van algemeen geweld".

2.5. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016, pp. 10, 12-13, 17, 22, 28-29, 36, 40-41
- COI Focus Salvador - Situation securitaire, 15 juillet 2019, pp. 6-7, 11, 15-16, 18-19, 23-24
- Human Rights Watch, << World Report 2019 - El Salvador - Events of 2018 >>
- National Geographic, << Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy >>, March 2019
- The Washington Post, << It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country >>, 03.03.2019
- Bewijzen van de opleiding van verzoeker tussen 2009 en 2012
- The Kimberly Green Latin American and Caribbean Center and the Jack D. Gordon Institute for Public Policy Florida International University, << The New Face of Street Gangs: The Gang Phenomenon in El Salvador >>, nd, pp. 33-34, 51-52 en 56-57
- UK Government, << Country Policy and Information Note El Salvador: Gangs >>, February 2020, pp. 56-65
- United Nations - Human Rights Council, << Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador >>, 7 December 2018, pp. 8-9
- Foto van de voorkant van verzoekers huis waarop we duidelijk de kogelgaten van de aanval van 2015 kunnen zien
- Bewijs dat verzoeker, op 17.05.2017, op Facebook nog persoonlijke doodsbedreigingen ontving van een man genaamd A. L. + vrije vertaling.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 15 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020
- COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020.

4.2. Op 27 januari 2021 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. De verzoekende partij brengt een medisch document bij waaruit blijkt dat de verzoekende partij veel littekens op het lichaam heeft "die kunnen zijn door granaatontploffing, door penetratie met een mes, door drain (die geplaatst was omwille van hemothorax tgv penetreren trauma door schotwonde." Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar EHRM, 19 september 2013, R.J. t. Frankrijk en EGRM, 5 september 2013, I. t. Zweden.

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij stelt dat ze niet naar El Salvador kan terugkeren omdat ze als voormalig bendelid van bende 18 zowel door de politie als door de bende MS 13 gevisieerd wordt. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij een paspoort, een identiteitskaart, een uittreksel van de burgerlijke stand, een attest van de strafuitvoeringsrechtbank van El Salvador, een foto van de voorkant van haar huis waarop duidelijk de kogelgaten van de aanval van 2015 te zien zijn, een persoonlijke bedreiging via Facebook verstuurd op 17 mei 2017 en 4 schoolattesten om haar opleiding aan te tonen bij. De verzoekende partij brengt ook een medisch attest van 4 september 2020 bij.

Haar paspoort, haar identiteitskaart en het uittreksel van de burgerlijke stand hebben betrekking op identiteitsgegevens van de verzoekende partij die *in casu* niet betwist worden.

Uit het attest van de strafuitvoeringsrechtbank van San Salvador blijkt geenszins dat de verzoekende partij effectief elf maanden in de gevangenis heeft gezeten. Er blijkt enkel dat de strafrechtelijke aansprakelijkheid inzake het bezit en gebruik van drugs nietig werd verklaard en dat de straf van de verzoekende partij werd vervangen door 144 uren gemeenschapsdienst. De precieze redenen en/ of omstandigheden van haar uiteindelijke veroordeling blijkt niet uit dit document.

In het medisch attest van 4 september 2020 blijkt dat de arts de volgende vaststellingen gedaan heeft: *“thv rug links: ovaal litteken ter grootte van 2cm op 1cm, 2 littekens ter grootte van 0,5 cm, dit kunnen letsels zijn door granaatontploffing.*

-thv thorax linkerzijde: langwerpige litteken van 4 cm, dit kan veroorzaakt zijn door penetratie met een mes.

-thv thorax linkerzijde: links en rechts 2 langwerpige littekens die kunnen veroorzaakt zijn door drain (die geplaatst was omwille van hemothorax tgv penetrerende trauma)

- thv linkeronderarm: litteken van 3 cm op 1cm, dit kan veroorzaakt zijn door schotwonde

-linkeronderarm: litteken 1 x 1 cm, dit kan veroorzaakt zijn door granaat.”

Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de verzoekende partij verschillende littekens heeft, door verschillende voorwerpen kunnen veroorzaakt zijn. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij enkel dat er verschillende kogels gelost werden en dat zij niet weet of ze door een splinter of een projectiel geraakt werd (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.10). Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij het niet over granaatontploffingen en penetratie met een mes. Het betreffen zware letsels die tijdens het onderhoud niet gemeld werden.

De Raad beaamt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens en kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel

nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde verwondingen het gevolg zijn van mishandelingen, zoals verzoekende partij verklaart. In dit verband kan de verzoekende partij geenszins voorhouden dat zij niet voldoende ondervraagd werd. Tijdens het persoonlijk onderhoud werden er zowel open als gesloten vragen gesteld waar zij de kans kreeg om haar vluchtrelaas volledig toe te lichten.

Wat de foto van de voorkant van haar huis betreft waarop kogelgaten te zien zijn, wijst de verzoekende partij erop dat zij verklaard heeft dat de aanslag in het park plaatsvond toen ze met vrienden aan het voetballen was om 9 uur 's avonds. Bijgevolg kan de foto geen bewijs zijn van de voorgehouden aanslag, daar ze geen melding gemaakt heeft van kogelgaten in haar woning. Daarenboven kan een foto gemakkelijk gefabriceerd zijn, en blijkt geenszins dat de woning van de verzoekende partij betreft.

Wat betreft de 4 documenten die de verzoekende partij bijbrengt om haar opleiding te staven en het bericht van Facebook, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

Gelet op de inhoud van de bijgebrachte documenten moet bijgevolg worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. De verzoekende partij stelt dat haar wijk in 2018 een neutraal gebied was, maar dat leden van bende 18 haar benaderd hebben om te vragen of ze hen kon waarschuwen als ze leden van MS-13 in de wijk zag. Vervolgens werd de verzoekende partij in 2010 lid van bende 18. De verzoekende partij heeft een initiatieritueel ondergaan. Daarna heeft ze ook een tatoeage laten zetten. De verzoekende partij zou in 2012 bende 18 verlaten hebben. Haar betrokkenheid binnen de bende zou, volgens haar eigen verklaringen, zeer beperkt gebleven zijn. Ze verklaart dat ze postvatter was en verwittigde de bende als ze leden van MS-13 zag.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij uitdrukkelijk dat ze niet betwist dat de verzoekende partij lid was van bende 18, doch enkel vaststelt dat de verzoekende partij weinig doorleefde verklaringen afgelegd heeft over haar rekrutering door, haar activiteiten in en haar vertrek uit bende 18.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat het vragen van de toestemming om een bende te verlaten, kan worden opgevat als een gebrek aan loyaliteit en kan de dood tot gevolg hebben als de voorafgaandelijke onderhandelingen niet succesvol verlopen zijn. Voorts geven bronnen aan dat aansluiting bij de evangelische kerk een manier kan zijn om de bendes te verlaten. De verzoekende partij stelt dat ze bende 18 heeft kunnen verlaten omdat ze slechts informant was, waardoor ze laag op de hiërarchische ladder stond en omdat ze naar de kerk gegaan is. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift uiteen dat hooggeplaatste hiërarchische leden grote moeite hebben om de bende te verlaten daar zij over gevoelige informatie beschikken. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar de landeninformatie die zij bijgebracht heeft. In elk geval blijkt dat de verzoekende partij noch tijdens haar persoonlijk onderhoud noch in het verzoekschrift betoogt dat ze problemen met bende 18 gekend heeft omdat ze de bende verlaten heeft. In tegendeel, in het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar keuze door de bendeleden van bende 18 gerespecteerd wordt.

6.4. Wat haar vluchtmotieven met betrekking tot de politie betreft

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de reputatie van de veiligheidstroepen schade lijdt door steeds terugkerende beschuldigingen van corruptie, willekeurige arrestaties, lekken van gevoelige informatie, buitengerechtelijke executies van vermoedelijke bendeleden, gedwongen verplaatsingen, seksueel geweld, gedwongen verdwijningen, en martelingen. Freedom House verklaarde in haar rapport

van 2020 dat de politie betrokken is geweest bij honderden buitengerechtelijke executies. IDHUCA merkte op dat er bij botsingen tussen veiligheidstroepen en bendes in 2018 en 2019 veel meer doden dan gewonden waren onder vermeende bendeleden en dat het sterftecijfer tijdens conflicten tussen beiden is toegenomen. Dit kan duiden op buitensporig gebruik van geweld. Heel weinig beschuldigingen van overtredingen resulteren in veroordelingen wegens gebrek aan bewijs. Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken en Human Rights Watch (HRW) bevestigen in hun verslagen voor 2019 dat straffeloosheid blijft bestaan of de norm is.

In casu maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij als voormalig bendelid slachtoffer was van een willekeurige arrestatie. De verzoekende partij betoogt dat zij van mei 2014 tot maart 2015 onterecht in de gevangenis heeft gezeten nadat ze plots thuis gearresteerd werd voor drugsbezit. Echter, uit het attest van de strafuitvoeringsrechtbank van San Salvador blijkt enkel dat de strafrechtelijke aansprakelijkheid inzake het bezit en gebruik van drugs nietig werd verklaard en dat de straf van de verzoekende partij werd vervangen door 144 uren gemeenschapsdienst. De precieze redenen en/of omstandigheden van haar uiteindelijke veroordeling blijkt niet uit dit document. Evenmin als het gegeven dat de verzoekende partij gedurende elf maanden in de gevangenis heeft verbleven.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen afgelegd heeft over haar aanhouding van elf maanden in de gevangenis. De verzoekende partij heeft niet enkel op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar persoonlijk onderhoud verschillende verklaringen afgelegd, doch ook tijdens het persoonlijk onderhoud zelf zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat het verschil tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gevolg is van een vertaalfout door de tolk en het feit dat haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werden voorgelezen, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd aan de verzoekende partij gevraagd hoe haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen is. De verzoekende partij gaf aan dat het een kort interview was, maar erkent dat ze de belangrijkste elementen gezegd heeft. De verzoekende partij heeft geen melding gemaakt van tolkproblemen. Ook haar advocaat heeft dit probleem niet aangekaart. Voorts blijkt uit de vragenlijst CGVS dat deze aan haar in het Spaans werd voorgelezen en dat de verzoekende partij erkent heeft dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. De vaststelling dat verzoekende partij hierover geen eenduidige verklaringen aflegt, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Daarenboven kan er ook niet aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst uitdrukkelijk verklaard heeft als antwoord op vraag 3.1. dat *“ik werd in 2014 door de politie gearresteerd vanwege drugsbezit. Ik werd niet opgesloten in de gevangenis, maar kreeg een werkstraf en heb die moeten doen. Maar dit incident heeft niets te maken met mijn vluchtproblemen, het is verleden tijd.”* Bij het beantwoorden van vraag 3.2. stelt de verzoekende partij dat de werkstraf niets te maken heeft met haar vlucht. Bij het beantwoorden van vraag 3.5. van de vragenlijst stelt de verzoekende partij dan wel dat de politie haar regelmatig tegenhield en geld van haar afnam, doch koppelt ze haar vertrek uit El Salvador aan haar voorgehouden problemen met de bende MS (cfr. *infra*). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij daarentegen dat haar onterechte arrestatie, detentie en veroordeling een belangrijk aspect is van haar vluchtmotieven (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 9). De verzoekende partij voegt hieraan toe dat ze na afloop van haar werkstraf verschillende keren door de politie werd aangehouden tijdens routinecontroles. De verzoekende partij verklaart uitdrukkelijk dat: *“tijdens routine werkzaamheden van de politie werd ik verschillende keren aangehouden en ondervraagd, zij vroegen mij vanwaar ik geld haalde, dat was omdat ik als bendelid geregistreerd stond, zo hadden ze vaak het idee dat ik het was die gestolen had, zij handelden ook met*

illegale methodes naar mij toe, en ik toonde hen vervolgens aan dat ik werkte, er waren keren dat ze geld van me aftrosgelden die agenten, en bezittingen of gsm afnamen, zij haalden profijt uit de situatie waarin ik zat, soms had ik geen geld en had ik ook geen geld om hen te geven, dan deden ze me instappen in de patrouille en brachten ze me naar een andere plek waar een rivaliserende bende heerste, zo moest ik het soms op een lopen zetten omdat ik daar achtervolgd werd, en zo ging de tijd verder, nadien kwamen er bedreigingen vanwege de politie, wanneer ik terugkeerde van werk hielden ze me regelmatig aan, gooiden ze me op de grond en sloegen ze mij zonder enig motief, ze haalden de wapens uit, geladen wapens en soms bonden ze ook wapens op mijn hoofd vast, soms sloegen ze mij om informatie los te krijgen die ik niet had en dat was net op een moment dat ik net afstand had genomen van al die problemen, afstand van die wereld waarin ik voordien zat, en zij probeerden van mij informatie los te krijgen die ik niet had, dat is een van de belangrijkste problemen waarom ik heb besloten te emigreren.” (NPO, p.9).

Het gegeven dat de verzoekende partij enerzijds uitdrukkelijk verklaart dat haar problemen uit 2014 met de politie geen verband houden met haar vluchtmotieven en anderzijds op deze verklaringen terugkomt ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Ook ziet de Raad niet in waarom de verzoekende partij door de politie op een “lijst” zou gezet geweest, als ze reeds in 2012 -volgens haar eigen verklaringen- bende 18 verlaten zou hebben, hier zichtbaarheid aan heeft gegeven door naar de evangelische kerk te gaan en dat ze slechts informant voor bende 18 was. Voorts wordt erop gewezen dat gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij onrechtmatig werd aangehouden en veroordeeld voor drugsbezit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij na afloop van deze werkstraf door de politie op onrechtmatige wijze werd lastiggevallen. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij vrij algemene verklaringen afgelegd heeft. Uit de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij veelvuldig door de politie lastiggevallen werd, doch zijn de verklaringen omtrent haar voorgehouden problemen met de politie na afloop van haar werkstraf vrij algemeen en vaag. Uit het geheel van het persoonlijk onderhoud blijkt nochtans dat de verzoekende partij, die tijdens het onderhoud werd bijgestaan door een advocaat, ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om haar vluchtmotieven toe te lichten. Daarenboven heeft de verzoekende partij het op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over het feit dat de politie haar regelmatig tegenhield en geld afnam, doch niet over slagen en verwondingen. Dit knelt des te meer omdat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar problemen met de politie na afloop van haar werkstraf de voornaamste reden is waarom zij El Salvador verlaten heeft, terwijl ze eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat ze het land heeft verlaten omwille van haar voorgehouden problemen met de bende MS 13. De verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat ze regelmatig door de politie geslagen werd, doch vermeldt niet dat ze van deze slagen littekens of verwondingen overgehouden heeft. Op basis van de verklaringen van de verzoekende partij kan er geen verband gelegd worden tussen de littekens vermeld in het medisch attest van 4 september 2020 en haar voorgehouden problemen met de politie.

In zoverre de verzoekende partij hekelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die zij heeft afgelegd. Bovendien heeft de verzoekende partij de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar overtuigt zij *in casu* niet.

Voorts motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij geen coherente verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden van de aanhouding: *“Tijdens uw vrije relaas zegt u dat de politie een operatie uitvoerde in uw wijk en u plots thuis kwamen arresteren. U zag dat ze ook een andere persoon hadden gearresteerd (CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u zo plots thuis werd gearresteerd zegt u niet te weten waarom (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de reden van uw plotse arrestatie geeft u een weinig samenhangende uitleg. U zegt dat er zich daarvoor een familiaal incident afspeelde in de wijk en dat de agent u kende en dacht: “we gaan hem aanhouden”. U werd eerder al eens gefouilleerd dus hij dacht misschien dat u met de bende mee werkte (CGVS, p. 18).*

Gevraagd dit allemaal duidelijker uit te leggen zegt u dat u op dat moment terugkwam van uw werkstraf (CGVS, p. 18). Dit houdt geen steek gezien uw werkstraf pas na uw arrestatie volgde. U vervolgt uw verklaringen en stelt dan dat de politie in de wijk aanwezig was vanwege een familiaal incident omdat een man te veel had gedronken. Daarna stelt u dan weer dat er in een andere kolonie een politieoperatie plaatsvond en dat er daar een man werd gearresteerd (CGVS, p. 18). U geeft geen duidelijk beeld van de omstandigheden waarin u juist werd gearresteerd. Nogmaals gevraagd uit te leggen waarom de politie u plots van een thuis komt arresteren wegens illegaal drugsbezit, antwoordt u dat dit misschien was omdat u eerder werkte als postvatter voor bende 18. U voegt toe dat het voor de politie niet uitmaakt wie ze arresteert en dat, door u te arresteren, het probleem voor de politie opgelost was (CGVS, p. 19). Er op gewezen dat de politie er toch geen zichtbaar voordeel bij had om u zonder meer plots thuis te komen arresteren, zegt u dat zij een minderjarige hadden gearresteerd voor drugsbezit en dat zij u de schuld hiervan wilden geven (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u hierbij werd betrokken en waarom de politie de zaak niet verder afhandelde met hem kan u louter zeggen dat de situatie jammer genoeg zo is in uw land (CGVS, p. 19). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer kan vertellen over de tegen u geuite onterechte beschuldigingen en uw daaropvolgende arrestatie, te meer deze het voorwerp waren van een rechtszaak waarbij u uiteindelijk werd veroordeeld." In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere herhaling van wat zij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De verzoekende partij kan geenszins voorhouden dat het eenvoudigweg een subjectieve beoordeling betreft.

6.5. Wat de problemen met bendeleden van MS 13 betreft

De verzoekende partij stelt op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst dat dit in juni 2015 begon, toen deze bendeleden bijna constant aanwezig waren in de wijk. De verzoekende partij zou eind juni 2015 de eerste keer verbaal geïnterviewd zijn door deze bende. De verzoekende partij verklaart "ze zeiden dat indien ik niet uit de buurt zou vertrekken, ze mij zouden doden. Ze wilden me rekruteren voor hun bende. Ik heb toen geweigerd. Daarom vertrok ik uit het land." (zie administratief dossier, 'vragenlijst', vraag 3.5). Op geen enkel ogenblik vermeldt de verzoekende partij dat er in oktober 2015 een aanslag op haar leven gepleegd werd door leden van bende MS 13. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, met name de aanslag op haar leven in oktober 2015 door de bende MS 13. De verzoekende partij had het enkel over verbale bedreigingen. Het gegeven dat de verzoekende partij deze aanslag niet vermeldt, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Des te meer omdat de verzoekende partij op het CGVS verklaart dat ze een litteken aan deze aanslag overgehouden heeft. Daarenboven zijn de verklaringen van de verzoekende partij ook intern tegenstrijdig waar de verzoekende partij enerzijds verklaart dat MS-13 haar wou rekruteren, maar anderzijds ook verklaart dat MS-13 wou dat ze uit de buurt vertrok, anders zouden ze haar doden.

Op het CGVS verklaart de verzoekende partij dat ze in oktober 2015 aanwezig was op een plaats waar MS-13 een aanslag pleegde. De verzoekende partij verklaart dat ze aan het voetballen was met vrienden in een park toen iemand het vuur opende vanuit een auto waarbij verschillende mensen gewond raakten. Zelf raakte ze, vermoedelijk door een splinter van iets, verwond aan haar arm (NPO, p. 9 en 10). De verzoekende partij stelt dat zij vermoedelijk het doelwit was omdat de bendeleden van MS-13 wisten dat ze voor bende 18 had gewerkt. Nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt wat de precieze aanleiding was van de voorgehouden aanslag op haar persoon in 2015. Immers, blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voorhoudt van 2010 tot 2012 lid te zijn geweest van bende 18, doch was ze slechts informant. In 2012 heeft ze de bende 18 verlaten, omdat ze studeerde en wou werken. In maart 2014 begon ze te werken als schoonmaker in een transportbedrijf, maar later was ze tewerkgesteld bij de afdeling boekhouding. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat nadat zij bende 18 verlaten had, nog contact was tussen haar en de bende. De verzoekende partij kan ook niet verklaren waarom er zoveel later een aanslag door leden van bende MS 13 op haar gebeurde (NPO, p. 20-21). Daarenboven blijkt uit de verklaringen dat er nog andere personen aanwezig waren toen de voorgehouden 'aanslag' gebeurde. Gelet op deze elementen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij precies het doelwit van deze aanslag was. Wanneer de *protection officer* haar vervolgens vraagt of ze sinds 2015 met MS-13 nog problemen gehad heeft, stelt de verzoekende partij dat de leden van MS-13 telkens bedreigingen uitten als ze haar op straat zagen. De verzoekende partij geeft verder hier geen concrete voorbeelden van. In haar verzoekschrift

betoogt ze wel dat een zekere A.L. haar op 14 mei 2017 via Facebook bedreigd heeft en brengt ze een bericht bij. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op ze gedurende haar persoonlijk onderhoud nooit hierover gesproken heeft, alhoewel ze de kans ertoe gekregen heeft. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit bericht. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat de leden van MS-13 eerst een aanslag uitvoeren op de verzoekende partij om dan vervolgens gedurende bijna vier jaar enkel bedreigingen aan de verzoekende partij te uiten als ze haar op straat zagen. Bijgevolg kan de verwerende partij gevolgd worden al waar zij stelt dat: *“U haalt onvoldoende concrete feiten aan waaruit blijkt dat u gekend zou zijn bij MS-13 en persoonlijk door hen geviseerd zou worden bij terugkeer naar El Salvador.”*

6.6. Omtrent de tatoeage van bende 18 op haar borst, wijst de Raad erop dat het hebben van een tatoeage, lid te zijn geweest van een bende of nog actief zijn binnen een bende, op zich niet voldoende elementen zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. *In casu* is de nood aan internationale bescherming afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij een dergelijk risico niet aannemelijk.

6.7. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat aan haar verklaringen over de beweerde bedreigingen door MS-13 en de politie en haar vrees om te worden vermoord, geen geloof kan worden gehecht.

De documenten die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en haar verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad haar vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat in deze niet, nu de verzoekende partij er niet in slaagt de concrete problemen die zij zou hebben, aannemelijk te maken.

6.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen niet geloofwaardig. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geviseerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partij in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

6.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïsoleerd.

6.10. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.2. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geviseerd bij terugkeer naar El Salvador. Immers werd besloten dat de aangevoerde problemen met bendeleden van MS-13 en de politie ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft

zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, betreft het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De verzoekende partij betoogt dat zij op bepaalde punten van haar vluchtrelaas onvoldoende werd gehoord door de verwerende partij. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat zij de mogelijkheid gekregen heeft haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten. De verzoekende partij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich tijdens haar persoonlijk onderhoud laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat er over bepaalde aspecten van haar vluchtrelaas onvoldoende vragen werden gesteld, laat ze bovendien na om *in concreto* uiteen te zetten welke bijkomende informatie zij nog had kunnen meedelen. Met loutere beweringen toont de verzoekende partij niet aan dat ze niet afdoende werd

gehoord waardoor haar de mogelijkheid werd ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake haar verzoek om internationale bescherming een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

12. Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft de verzoekende partij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS